Ronja Tyren

August

Aurinkoleijona

AUGUST

Aurinkoleijona

©2020 Ronja Tyren

Kustantaja: BoD- Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952- 80-2327-2

Kirjailijan kiitokset ja terveiset:

Suuri kiitos kaikille ystävilleni ja ilman muuta koko perheelleni tuesta, mutta haluan kiittää nyt myös kaikkia heitä, jotka olen kohdannut näinä 17 vuoden aikana työelämässä. Kiitos tuhannesti kaikista koulutuksista työnantajilleni, opastuksista ja pitkistä hermoista kouluttajilleni. Sekä niille muutamalle erityisosaajalle erityiskiitos, en osaa sitä mitä te osaatte, mutta osaan arvostaa osaamistanne.

Olen työskennellyt näinä vuosina pääasiassa valmistavassa teollisuudessa, sen saatatte huomata tekstistä. Tämäkään kirja ei kuitenkaan ole tosi, vaan fiktiivinen ja kirjan tekemiseen (kannet, oikoluku, tarkastus ja tietenkin tarinan rakentaminen) meni reilusti päälle kolme vuotta. En kirjoita joka päivä, en edes joka kuukausi. Aloitin opiskelutkin juuri kirjan loppumetreillä, ja sen priorisoin ykköseksi siksi, että mahdollisuuteni opiskella on nykyisen työnantajani ansiota.

Tässä kirjassa ei ole mitenkään erityisen täydellisesti eroteltuna erikseen mitään maata, mitään kulttuuria tai sukupuolta. Jokainen kirjassa oleva nimi voi kuulua mille sukupuolelle tahansa.
Tein niin siksi, jottei mitään tai ketään vallalla olevien käsitysten tai jopa vaatimusten mukaisesti juntattaisi tietynlaiseksi vain siksi, että edustaa tiettyä sukupuolta tai kansaa. Jos tästä huolimatta pahoitat mielesi, aiheutat sen ihan itse itsellesi ja sehän onkin kiehtovaa.

Tämän kirjan omistan erityisesti teille, jotka koette maailman sisimmässänne monin eri tavoin; kuin meren aallot ihollanne tai kuin ilotulituksen riemun, ettekä silti pidä meteliä itsestänne ja koette siitä huolimatta olevanne olemassa ja elossa aivan kuin kuka tahansa muukin. Tämä kirja on teille, hiljaiset. Tiedän mitä se on, kun joutuu selittelemään hiljaisuuttaan joka usein sekoitetaan pahaan mieleen, surulliseen oloon tai muuhun negatiiviseen, vaikka hiljaisuus ei itsellenikään tarkoita mitään negatiivista. Päinvastoin. Tiedän myös mitä tapahtuu, kun lakkaa selittelemästä. Siitä alkaa elämä, omannäköinen.

Kirjan päähenkilöt;

August; Yritysturvallisuus-alan asiantuntija, vauvana adoptoitu, tunteet piilossa pitävä, mutta niitä kuitenkin omaava analyyttinen introvertti, joka hoitaa asiat eikä vain pohdi niitä. Analyyttisenä ihmisenä hän pääsee nopeasti ratkaisuihin, eikä ymmärrä asioiden loputonta pureskelua, vaan turhautuu sellaisesta. Järjen ääni on ollut hänen elämässään lapsuudesta saakka leijonan muodossa, jonka August pystyy sielunsa silmin näkemään. Ennen puhuttiin sieluneläimistä tai toteemieläimistä. Mitä todennäköisemmin August on intiaanien sukua, mutta tiedot Augustin biologisista vanhemmista ovat perustuneet aina vain kuulopuheisiin. Etäiseksi jääneet adoptiovanhemmat eivät kertomansa mukaan tiedä Augustin biologisista vanhemmista mitään.

Alex; Augustin kumppani, yrittäjä, toimitusjohtaja, järki-ihminen. Suunnitelmallinen ja vakaa kuin kallio, ei tippaakaan impulsiivisuutta. Hirmuisen komea, ja ehkä ihaninta mitä August on eläissään nähnyt. Turvallisinta mitä August on koskaan eläissään kokenut.

Yannick; tutkija kyberrikollisuuden osastolla, vähän vakava, mutta tilanteisiin täysillä mukaan heittäytyvä. Lapseton, naimaton, ei stressaa siitä että pitäisi avioitua tai lisääntyä. Erittäin lojaali ystävilleen ja vanhemmilleen, joita harvoin työnsä vuoksi tapaa. Hiukset aina sotkussa.

Claud; Yannickin pari kyberrikosten osastolla, Claud ei ole koskaan jaksanut stressata mistään. Hän on aina uskonut siihen että asiat järjestyvät, vaikkei tietenkään ilman omaa panosta. Lapsia tertullinen ja saman kumppanin kanssa ollut raamatun

ajoista saakka. Leppoisa ja rento, Yannickin jo vuosikaudet tuntenut ylempi tutkija, joka on jäämässä eläkkeelle. Perso ruoalle.

Mael; päällikkö kyberrikollisuuden osastolla, kyyninen, katkera, tylsistynyt sekä elämässään ja parisuhteessaan luovuttanut. Syö jatkuvasti toffeeta ja addiktio on niin pitkällä että tilaa niitä laatikollisia netistä.

Joyce; Augustin entisen työpaikan päällikkö, itsekeskeinen, kylmä ja kulissit pystyssä pitävä, vaikkakin vähän hatarasti ja läpinäkyvästi. Onnettomassa sivuroolissa tässä kirjassa, juuri kuten Augustin elämässäkin.

Taylor; taloushallinnon päällikkö, palkanlaskija, lapsena traumatisoitunut nähdessään väkivaltaa perheessään ja kadulla. Sydän puhdasta kultaa ja haluaa omalla tavallaan pelastaa kaikki. Ei kuitenkaan halua tehdä niin sanotusti sosiaalipuolen hommia, joten pitää ihmisten arjen pystyssä sillä, että huolehtii palkat ajoissa tileille. Rahalla saa tasapainoon yhden perustavanlaatuisista tunteista.

Wade; Kyberrikollisten rojaltia, hengenvaarallisen älykäs manipuloija, ei omakätisesti väkivaltainen, varakkaan suvun hartaasti odotettu ainoa lapsi. Ei pidä läheisyydestä, ei ylipäätään ihmisistä.

Morgan, Rory, Skyler, Blake ja Scout;
Waden ”orjia,” joista osaa yhdistää eräs piirre, jonka tulette tunnistamaan kirjaa lukiessa.

Prologi

Suljin silmäni
ja odotin.
Ilman säkenöivää,
kipinöivää ajatusta
olin luovuutta vailla.

Levoton. Sen tunsin.

Lopulta sain
ajatusmatkani lapsuuteen…
Näin järven
tunsin tuulen.
Intiaani ja lappalainen nauroivat,
susi jolkotti vaaralla
naaraansa kanssa.

5-vuotias minä
istuin pihamaalla
ja piirsin kepillä hiekkaan
astrologisia symboleita,
tietämättä mitä tein.

Vanhempani säikähtivät.

Aurinko tuli ja syleili,
lämmitti niskaani.
Tuuli käänsi päätäni
ja näin varjon auton ikkunassa.

Hymyilevän leijonan varjo
katsoi minuun sanoen:
"Muista kuunnella sisintäsi."

VUOSI 1980, kesäkuu

Pieni, mustatukkainen, vihreänsinisilmäinen, taaperoikäinen lapsi istuu hiekalla. Vihreänsiniset silmät nauravat, sillä ne näkevät heijastuksia leijonasta. Se piirtyy ikkunoihin ja katselee pientä taaperoa kuin vartioiden. Pikkuinen kohottaa kättään leijonaa kohti kikattaen. *Se tuntuisi varmasti ihanan pehmeältä!* Taapero kohottautuu polvilleen ja alkaa kontata kohti leijonaa.

Pian joku samalta pihalta ottaa taaperon syliin ja kantaa hiekkalaatikolle, josta ei pääse enää leijonan luo. Taapero itkee menetystään sydäntä raastavasti ja hänet pois kantanutta kohtasikin myöhemmin onnettomuus. Ei vakava, mutta sellainen ettei hän koskenut pieneen mustatukkaiseen, vihreänsinisilmäiseen taaperoon enää koskaan.

VUOSI 1985

Pieni, mustatukkainen, vihreänsinisilmäinen lapsi oleili päiväkodin leikkihuoneessa ja jutteli iloisella lapsen äänellään:

”Olet paras ystäväni! Rakastan sinua. Et saa koskaan jättää minua, enkä minä jätä sinua.”

Huoneeseen tuli lastenhoitaja joka kysyi, kenelle lapsi puhuu.

”Leijonalleni”, vastasi mustatukkainen, vihreänsinisilmäinen lapsi kirkkaalla lapsen äänellään.

”Eihän täällä ole mitään leijonaa.”

”Onhan, tuossa, katso vaikka”, lapsi sanoi ja osoitti ikkunaan.

”Hyvänen aika sinua, nyt lakkaat höpöttämästä siitä sinun leijonastasi. Olet ihan sekaisin, lapsi parka!”

Lastenhoitaja otti lasta kovin ottein käsivarresta ja raahasi muiden sekaan leikkimään, kuten normaalit lapset tekivät, toiseen huoneeseen. Lapsi itki menetystään.

Hoitajaa kohtasi onnettomuus, sen verran vakava ettei hän tullut viikkokausiin töihin, ja kun hän viimein tuli, hän ei halunnut olla lähelläkään mustatukkaista, vihreänsinisilmäistä lasta.

VUOSI 1995, huhtikuu

Koulun järjestämässä diskossa, mustatukkainen nuori joi itsekseen limonadia. Oli valinnut hyvän paikan josta hymysuin katseli ihmisiä ympärillään. Hän kävi välillä moikkaamassa tuttujaan, kunnes joku haki tämän tutun aina tanssiin ja pois mustatukkaisen, vihreänsinisilmäisen nuoren luota. Se ei kuitenkaan haitannut.

Nuori oli tuntevinaan leijonan läsnäolon ja katsoi ikkunaan. Jotain vilahti ikkunassa mutta se saattoi olla toisten ihmisten heijastuksia.

Samalla hänen ympärilleen tuli muita, kaukaisesti tuttuja nuoria jotka kisailivat siitä kuka heistä pääsisi tanssiin mustatukkaisen, vihreäsinisilmäisen kanssa. Häkeltyneenä mustatukkainen valitsi yhden. Ei mistään erityisestä syystä. Silloin he kaikki alkoivat nauraa ja ilkkua:

”Ei kukaan lähtisi tuollaisen friikin kanssa edes kävelylle, saati tanssimaan! Luulitko että oltiin tosissaan? Tyhmä!”

Ja he nauroivat kovaäänisesti osoittaen häntä sormillaan vielä, vaikka olivat jo tovin matkan päässä.

Ilkkujaa kohtasi ikävä onnettomuus, ei mitenkään kovin vakava mutta loppukevään ja kesän hän vietti lähinnä makuullaan. Siitä syystä hän pysytteli kaukana mustatukkaisesta, vihreänsinisilmäisestä nuoresta.

VUOSI 2008, huhtikuu

Mustatukkaisen, vihreänsinisilmäisen työkaveri haukkui häntä avoimesti muille, ei arvostanut lainkaan vaan koitti kaikin mahdollisin keinoin saada itsetunnon alas. Kukaan ei siinä ollut kuitenkaan koskaan onnistunut näiden kuluneiden vuosien aikana. Vihreänsinisilmäiselle oli nimittäin aina ollut itsestään selvää, että rauhan ja hyvän tunnelman luominen ympärilleen vaati älykkyyttä enemmän kuin riitojen ja draaman aiheuttaminen.

Muita haukkuva ja draamaa aiheuttava työkaveri loukkaantui vakavasti vapaa-ajallaan harjoituksissa, katkaisi kätensä ja oli kuukausia pois töistä. Mustatukkainen, vihreänsinisilmäinen August oli jo ehtinyt lähteä muihin töihin ennen harjoituksissa loukkaantuneen työhön paluuta.

Nykyhetki

Toimiston meteli hukutti alleen Augustin ajatukset. Hän istui työpisteensä äärellä ja oli olevinaan huomaamatta häneen suunnattuja katseita ja muka salaisiksi tarkoitettuja kuiskutteluja. Jotkut ihmiset tekivät niin, ja he tekivät niin varmasti aina tarkoituksella, kiusaamistarkoituksessa. Kuiskivat ”salaa” kaikkien nähden osoittaakseen kuviteltua paremmuuttaan, eivätkä ymmärtäneet esittelevänsä vain omaa epävarmuuttaan. Tämänkaltainen toiminta oli ollut ihan jokapäiväistä siitä saakka, kun August oli tullut taloon töihin.

”Hän on outo, puhuu vain, kun häneltä kysyy jotain eikä oikeastaan kerro mitään itsestään.”

”Hän ei varmaankaan pidä meistä.”

”Eräs toimistolta sanoi, että hän on töykeä ja itseriittoinen.”

”Niin varmaan onkin. Ei puhu mitään, kokee varmaan olevansa parempi kuin muut, niin ei alennu keskusteluun meidän kanssamme.”

”Eräs toinen taas sanoi, että hän on ihan mukava.”

”Esittää varmaan vaan mukavaa joillekin, mutta en usko, että on.”

”Niinpä, miksi ei ole sitten meille kaikille yhtä mukava?”

Työntekijä, joka oli kuullut osia tästäkin turhanpäiväisestä keskustelusta, käveli porukan luokse sanoen:

”Ja miten teidänkaltaisille voisi olla mukava? Hän ei tunnu kelpaavan teille omana itsenään, hiljaisempana, ja tietää sen varmasti itsekin. Ja nyt kun täällä totuuksia ladellaan, kysynkin minkä vuoksi pitäisi olla teidänkaltaisille draamaa kaipaaville, paskaa etsiville ihmissurkimuksille mukava? Keskittyisitte töihinne! Siitä teille maksetaan!”

August asui puolisonsa kanssa mukavasti suuressa talossa, jonka he olivat ostaneet naimisiin mentyään. He viihtyivät kodissaan meren äärellä, vaikka molempien työ sijaitsi kaupungissa lähes tunnin matkan päässä, mutta se matka meren äärelle oli kuitenkin joka kerta vaivan arvoinen.

Auguts oli lukenut lapsuudestaan saakka monia merestä kertovia tarinoita, ja hänen lapsuusajan haaveammattinsa olikin pitkään ollut ”merilääkäri”, jolla hän oli tietenkin tarkoittanut meribiologia.

Monien muiden ihmisten tavoin hänkin siis tiesi, että pohjoisen meren merieliöt olivat nykyään eteläisen meren aikaisempia asukkeja, ja että jään sulaminen vaikutti kalalajistoihin niin, että niiden elinympäristöt kutistuivat. Kun tietää pyynnin olevan suurin tiettyjen alueiden ammatti, on merien, ei pelkästään pohjoisten merien tilanne, sellainen asia jonka pitäisi kiinnostaa ihmisiä.

Inhotti ajatellakin niitä kuvia joista näki, kuinka valaiden vatsat olivat täynnä roskaa ja eritoten muovia, tai kun näki kilpikonnan kilven muotoutuneen vääräksi muovirinkulan vuoksi. Ihmisillä oli kaikki valta ja osaaminen ennaltaehkäistä, sekä ratkaista tällaisia asioita. Siitä huolimatta aivan liian monet täyttivät ajatuksensa toisten ihmisten hiusvärivalinnoilla tai jollain ihan yhtä merkityksettömällä asialla, ja sen tajuaminen sai Augustin surulliseksi.

Hän ajoi merellisiä asioita ajatellen Subaru Foresterinsa talliin ja otti kauppakassi- palvelusta tilaamansa ruokakassit takaluukusta. Kaikki enemmän ja vähemmänkin introvertit rakastivat taatusti tätä palvelua, samoin palvelu oli varmasti loistava perheellisille ja kiireellisille. Kodin etäisyyden vuoksi palvelu oli juuri heille kahdelle kuin pala taivasta, vaikka eivät sen varassa täysin eläneetkään.

August haistoi meren heti auton oven avatessaan ja kaikki päivällä tapahtuneet hävisivät mielestä. Hän tunsi töissä ollessaan itsensä

liki vainoharhaiseksi, mutta olisikin ollut niin. Siihen voisi hakea apua. Kunpa hän voisikin viedä puolet työyhteisöstä terapeutille opettelemaan käytöstapoja.

Hänen astuessaan portaisiin, ne tuntuivat jykeviltä ja turvallisilta hänen askeleittensa alla. Hän avasi kotinsa suuren ja tumman oven, jonka koristeena sen yläosassa oli ristikkolasi, joka oli itsepuhdistuvaa lasia. Myyjä oli kertonut ovea ostaessa, että lasin pinnalla oli titaanioksidipinnoite joka tulisi kestämään koko ikkunan käyttöiän. Luonnonvalo, jonka ei tarvinnut olla suoraa auringonvaloa, käynnistäisi lasin pinnalla prosessin jossa kaikki orgaaninen lika, kuten esimerkiksi siitepöly, hajoaisi. Sateella lasin pintaan muodostuisi tasainen kalvo, joka huuhtoisi hajonneen lian pois. Ikkunan kuivuessa, sen pintaan ei jäisi ikäviä kalkkiraitoja.

August vei ostoksensa keittiöön, josta oli suora näkymä merelle. Hän rakasti kotiaan ja sen ympäristöä enemmän kuin mitään. Hän tiesi, että he olivat Alexin kanssa olleet onnekkaita saadessaan näin upean tontin ja siihen vielä unelmien talon, joka oli heille kahdelle sopivan kokoinen. Kotona sai olla täysin rauhassa ja lähimmän naapurin luo oli Google mapsin mukaan melkein viisi kilometriä. Silloin tällöin pihamaalla oli vierailijoita aamuvarhaisella, toisinaan oli peuroja, palleroisia jäniksiä, vikkeliä oravia ja hauskan näköisiä meriharakoita. Heidän kotinsa lähettyvillä vieraili usein kettu, sen tuuhea häntä, terveen näköiset silmät ja turkki kertoivat sillä olevan hyvät apajat.

August rakasti eläimiä ja luontoa eikä minkään muun tyylinen asuminen tuntunut sopivan hänelle. Yhteys luontoon oli katoamassa ja se sairastutti ihmisiä enemmän kuin mikään. Enemmänkin henkisesti, August ajatteli. Vaikka päivän aikana olisi tapahtunut mitä, oli ongelma kuinka vaikea tahansa, niin hetki metsäpolulla, korkeiden puiden latvojen humistessa tuulen mukana, auringon säteiden viitoittama reitti tai hennon sateen ropina hupussa; ne auttoivat unohtamaan maalliset murheet.

August oli lapsesta saakka ollut useista kaupunkilaislapsista poikkeava siksi, että hän rakasti jo silloin kävellä itsekseen metsissä, kameran kanssa tai ilman. Kun toisilla oli tavoitteita sielläkin, esimerkiksi kävellä tai juosta verenmaku suussa tietty lenkki tietyssä ajassa, olisi hän halunnut lompsia verkkaisesti ja nauttia metsän tuoksusta, vetää sen parantavaa ilmaa keuhkot täyteen. Metsän hiljaisuus ja sen seesteinen rakentamaton maisema rauhoitti nopeasti vilkkaankin mielen.
Liikunnanopettajan mielestä August oli laiska ja surkea liikunnassa eikä yltänyt siksi koskaan enempään kuin seiskan arvosanaan.Tosiasiassa nykyäänkin Augustin hapenottokyky oli mitä mainioin vaikka hän ei tänäkään päivänä halunnut kilpailla jäntevän ja lihaksikkaan vartalonsa avulla kyvykkyydestään. Hän tiesi kyllä itse voivansa erinomaisesti ja se johtui liikunnasta, osittain ehkä niistä geeneistä joista hänelle ei oltu kerrottu mitään varmaksi.

Lapsesta saakka hänen tavoitteenaan oli ollut mielenrauha ja hyvä olo itsensä kanssa. Jatkuva itsensä vertaaminen muihin näytti suorastaan hajottavan muut hänen ympärillään aiheuttaen mitä erilaisempia ahdistustiloja, eikä hän ollut halunnut sellaista. Jos August johonkin vertasi itseään, niin oman itsensä eiliseen versioon eikä suostunut olemaan kuin muut tai kilpailemaan kyvykkyydellään. Luonto oli hidas kiertokulussaan, niin tulisi ihmisenkin siihen siihen sopeutua. Mihinkään ei ollut kiire.

August sulki silmänsä painoi päätään rintaan, sivulle ja kiersi sen jälkeen päänsä toiselle sivulle hitaasti. Leijona ilmestyi hänen suljettujen silmiensä eteen, se istahti rentoon asentoon, katsoi silmiin ja näytti hieman hymyilevän. Se sai Augustin hymyilemään vienosti.

Myrkyllinen työilmapiiri voi sairastuttaa sellaisenkin ihmisen joka on vahva. Toksinen stressi voi tehdä tuhojaan elimistössä pitkänkin ajan jälkeen. Aikuisena olemisessa oli se etu, että tiesi jo, minkälainen käytös ja kohtelu oli sopivaa, kun taas lapsena oli enemmänkin olosuhteiden uhrina ja silloin luuli että kaikki väärä kohtelu oli omaa syytä.

Hän oli alkanut tuntea voimakasta pahoinvointia työpäivien aikana, ja se oli vain ja ainoastaan negatiivisen energian tuottamaa huonoa oloa. Kotona ollessa puolestaan tuntui siltä, kuin leijailisi ihanan kevyenä pehmeiden pilvien päällä.

”Hei, kulta, miten töissä meni?” Alex kysyi tullessaan työhuoneestaan keittiöön, ja antoi Augustille suukon.

”No, miten työpäivä nyt yleensä tuossa työpaikassa...”

”Sinun pitäisi päästä pois sieltä, tuntuu pahalta puolestasi. Sinun pitäisi päästä pois niiden lapsellisten ihmisten keskeltä.”

”Pitää vain muistaa, ettei kaikilla ole samaa kotikasvatusta kuin esimerkiksi meillä”, August sanoi Alexille.

”En vain pidä siitä, etteivät he hyväksy sinua.”

”En minä heiltä hyväksyntää tarvitse. En sellaista mitä sinä ehkä tarkoitat.”

”Mitä sitten?”

”Että he antaisivat minun olla ja kunnioittaisivat työrauhaani.”

”Eikö se ole sama asia?”

”Ei, en kaipaa kenenkään hyväksyntää siitä yksinkertaisesta syystä, että olen hyväksynyt itse itseni, tällaisena kuin olen. Hiljaisempana. En minä silti ole idiootti tai suunnittele kenenkään murhaamista!

”Mitä en kaipaa”, August jatkoi rauhallisemmin; ”on ne juorut ja oletukset siitä, etten pitäisi heistä. En ole sanonut kenellekään niin. Työtavoista saatan olla eri mieltä, mutta ei se tarkoita, että en pitäisi heistä.”

August lähtee lomalle kumppaninsa Alexin kanssa ja sotkeutuu koko Eurooppaa koettelevan kyberhyökkäyksen selvittämiseen. August on turva-alan asiantuntija, mutta hänen vahvuutensa löytyykin sellaisesta osasta ihmisyyden kerrosta, mikä hämmästyttää Augustin itsensäkin. Kyberhyökkäys on toteutettu eri tavalla kuin kuvitella voisi ja siksi se onkin-ainakin rikollisten mielestä-todella onnistunut. Tarinaa nivoo yhteen viisi orpoa, astrologia ja ennustaminen, sieluneläin sekä tutkijat Yannick, Mael ja Claud.

"Kirjan idea syntyi siitä ajatuksesta että kaikki hyvä saa melko usein alkunsa onnettomien sattumusten kautta. On vain uskottava siihen pilven hopeareunukseen."

-Ronja Tyren

9 789528 023272

BoD™ BOOKS on DEMAND

www.bod.fi